

91, naar den bestemmer, at Enhver er berettiget til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker, dog under Ansvar for Domstolene, umiddelbart maatte opfordre til at forelægge sig det Spørgsmaal, om den Presselovgivning, der var gjældende her i Landet, da Grundloven kom ud, fyldestgjorde, hvad man kunde ønske i Henseende til Behandlingen af de Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal, og, dersom man da maatte komme til det Resultat, at den gjældende Presselovgivning, saaledes som den er forandret ved den provisoriske Placat, ikke fyldestgjorde, hvad man kunde ønske, troer jeg, at man maa være Ministeriet forbunden, fordi det har taget denne Sag, hvorom her er Spørgsmaal, under Forhandling, og at det vilde være meget urigtigt at flyde denne Sags Afgjørelse ud efter Spørgsmaalet om Nævningsens Indførelse i vor Rettergang, en Foranstaltning, der indeholder en saa grundvæsentlig Forandring i vort hele Rettergangsvæsen, at jeg vilde meget beklage, om man ikke tog sig den Tid, som var nødvendig, til at overveje de Forberedelser, som maa skee, for at en saadan Forandring kan skee til Lykke og Velsignelse for Landet. Naar jeg da spørger mig selv: „Var den Presselov, vi havde, saaledes som den er forandret ved den provisoriske Placat, fyldestgjørende?“ maatte Svaret fra mit Standpunkt blive: Nei! Og jeg kan ikke andet end erkende, at jeg med Paaskjønneelse modtog det Lovarbejde, der foreligger i nærværende Sag. Det lader sig ikke nægte, at dette Lovarbejde indeholder mange betydelige Forbedringer, at Ansvar for dem, der have med de Forhold at gøre, hvorom her er Tale, i høi Grad er blevet formindsket, og at Straffebestemmelserne ere blevne mildere og mere overensstemmende med de Ansjuelser, som man vistnok maa erkende at være de rigtige; at fremdeles det, der var sammenhøbet i een Paragraph i den provisoriske Placat, hvor en Masse af de meest forskjellige og ueensartede Stoffer var afløst af een Bestemmelse om, at Domstolene kunde idomme Fængsel uden Fastsættelse af noget Maximum eller noget Minimum, at, siger jeg, et saadant Aggregat af Straffebestemmelser meget maatte ønskes afløst af hensigtsmæssigt udførte Straffebud, rettede efter de forskjellige

Forbrydelser, hvorom der kunde være Spørgsmaal, og at dette Lovarbejde derhos afhjalp en meget betydelig Mangel i vor Lovgivning, navnlig med Hensyn til private Injurier, hvorfor der indtil den Dag idag har bestaaet saa unaturlige Straffe, som man ikke skulde troe, at det var muligt, at der havde kunnet bestaae indtil dette Dieblik, — Straffebestemmelser, hvorefter et Menneke, der færdes i Borgerforsamlandet, kan fradømmes sin Ære for et Skjeldsord; saa at han i Henseende til Ære ikke skulde staae ved Siden af en Candidat i Slaveriet, Straffebestemmelser af den Bestaaenhed, at jeg har seet de sørgeligste Exempler paa, hvorledes borgerlig Velfærd er bleven Offer for deres Anvendelse.

Efter den Behandling, som dette Lovudkast har faaet fra Comitæens Side, ere vigtige Forhold indførte i det, og jeg kan i det Væsentlige slutte mig til disse mildere Ansjuelser, som gaae igjennem Comitæebetænkningen. Det er saaledes ved de Paragrapher, hvorom her handles, kun nogle enkelte Punkter, som jeg vil udbede mig Thingets Tilladelse til at dvæle ved. Jeg kan ikke erkende, at det skulde kunne gaae an med Hensyn til de Overtrædelser, der omhandles i §§ 2 og 4, at tye til den almindelige criminelle Lovgivning, idet jeg formener, at de Overtrædelser, der omhandles i disse Paragrapher, ere saa eiendommelige for de Gjenstande, hvormed Lovarbejdet beskæftiger sig, at man ingenlunde kan udelade dem, og at man ingenlunde kan tye til de Grundsætninger, den almindelige Lovgivning indeholder, f. Ex. om Falskneri, Tyveri, i Henseende til Eiendomsforhold og deslige, og som ikke vedkomme den Kreds af Gjenstande, hvorom her er Tale. Hvad den 3die Paragraph i Lovudkastet angaaer, da frembyder den et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket jeg ikke har kunnet tilegne mig Comitæens Ansjuelse, nemlig Spørgsmaalet om Alders-Betingelsen for Ansvar. Saalænge det soldariske Ansvar bestod efter den ældre Lovgivning, saa at man havde en myndig Mand at holde sig til, var der intet Betænkeligt ved at holde sig til den almindelige criminelle Lovgælder for de Personers Vedkommende, der stode i de Forhold, hvorom der her handles; men, efter at det soldariske Ansvar er hævet,